

Arrest

nr. 77 162 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. AKIF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 november 2010, verklaart er zich op 8 november vluchteling.

1.2. Op 25 november 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 28 november 2011 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Guliana, provincie Punjab (Pakistan). U zou een sjiïet zijn. U zou vier of vijf maanden voor september 2010 dreigtelefoons ontvangen hebben. Uw oom zou op 6 september 2010 gedood zijn in een moskee door Daood Butt en twee onbekenden. Daood Butt en de twee onbekenden zouden volgens u leden zijn van 'Sipah-e-Sahaba'. U zou op dat moment aanwezig zijn geweest in de moskee. U zou kunnen vluchten hebben nabij de moskee in een huis. U, uw vader en twee tot drie andere mensen zouden klacht neergelegd hebben bij de politie. U zou verder verbleven hebben in uw dorp Guliana. Op 22 september 2010 zou u naar uw winkel zijn gegaan in Kharian. Op 22 september 2010 vond er in Jand een incident plaats tussen soennieten en sjiïeten. Er zou een persoon van 'Sipah-e-Sahaba' gedood zijn. Op 22 september 2010 zou 'Sipah-e-Sahaba' langs gekomen zijn bij u thuis. 'Sipah-e-Sahaba' verdenkt u ervan hun persoon in Jand gedood te hebben. 'Sipah-e-Sahaba' zou op 22 september 2010 nog een tweede maal zijn langs gekomen samen met de politie. Vanuit uw winkel zou u op 22 september 2010 gevlucht zijn naar Wazirabad bij uw zus. U zou daar een nacht verbleven hebben. Vervolgens ging u naar Bahawalpur bij een vriend waar u tot 31 oktober 2010 verbleef. Daarna verbleef u tot 5 november 2010 in Lahore. U zou Pakistan verlaten hebben op 5 november 2010. Van Lahore reisde u met het vliegtuig naar Amsterdam. Van Amsterdam reisde u per auto naar België. U diende in België op 8 november 2010 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een geattesteerd 'First Information Report' ("FIR") met vertaling en twee originele krantenartikels van de 'Daily Kal Tak' en 'Daily Zameer' dd. 7 september 2010 met vertalingen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. Ten eerste kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring te worden verdacht van de moord op een persoon van 'Sipah-e-Sahaba' in Jand. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat 'Sipah-e-Sahaba' een verboden organisatie in Pakistan is (zie document 1, blauwe map). U gaf ook zelf aan dat 'Sipah-e-Sahaba' verboden is in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het is dan ook bevreemdend te noemen dat de politie, samen met leden van 'Sipah-e-Sahaba', naar uw woning zou gaan, louter omdat die personen, van een verboden organisatie, u verdenken van die moord (zie gehoorverslag CGVS p.12). Immers stelde u dat u werd aangeklaagd als "onbekend persoon" aangaande het incident op 22 september 2010 in Jand door 'Sipah-e-Sahaba', zodat nergens duidelijk is hoe de politie anders bij u terecht kwam (zie gehoorverslag CGVS p.12). Zo legde u geen enkel document voor aangaande bovenstaande bewering, ook niet een kopie van de "FIR" waarin een "onbekend persoon" wordt verdacht van de moord. U legde ook geen ander document of begin van bewijs voor waaruit die moord in Jand blijkt. Bovendien was u op het moment van het incident in uw winkel in Kharian (zie gehoorverslag CGVS p.12). U was niet in Jand waar de moord plaatsvond en aldus maakt u niet aannemelijk dat de politie u werkelijk zou verdenken van die moord. U gaf ook aan dat er geen arrestatiebevelen tegen u zijn uitgevaardigd in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.13). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat de Pakistaanse autoriteiten uw klacht van begin september 2010 ernstig nemen en uit niets blijkt dat u geen bescherming zou kunnen verkrijgen van de Pakistaanse autoriteiten tegen eventuele belagers. U legde de "FIR" tegen uw belagers aangaande het incident op 6 september 2010 voor (zie document 1, groene map). Ondanks dat u tot de sjiïetische minderheid behoort, heeft de politie uw klacht neergeschreven. Uit de twee krantenartikelen die u voorlegde blijkt ook dat de Pakistaanse politie alles in het werk heeft gesteld om bescherming te bieden in uw dorp na het incident (zie documenten 2 en 3, groene map). Daarenboven verklaarde u dat uw belagers tot een verboden organisatie behoren zodat de Pakistaanse autoriteiten worden geacht actie te ondernemen (zie document 1, blauwe map en zie gehoorverslag CGVS p.11). U stelde ook dat er zittingen werden gepland aangaande de verdere behandeling van uw ingediende "FIR" (zie gehoorverslag CGVS p.15). Daaruit blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten wel degelijk met uw zaak tegen uw belagers bezig zijn. Bovendien bent u ook nooit gearresteerd of voor een rechtbank verschenen in Pakistan zodat ook hier geen reden is om u geen bescherming te bieden (zie gehoorverslag CGVS p.15). Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming, wat in uw geval niet zo is. Ten derde dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. Zo zou u met een vals paspoort van Lahore naar Amsterdam gereisd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.6). U kon aangeven dat het paspoort een rode kleur had, geen visum bevatte en dat het uw foto was (zie gehoorverslag CGVS p.6). Echter kende u de naam niet, noch kende u geboortegegevens en dat er geen visum in zat lijkt weinig aannemelijk (zie gehoorverslag

CGVS p.6). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, is het niet geloofwaardig dat u deze reisweg aflegde zonder op de hoogte te zijn van deze gegevens betreffende uw vals paspoort. Ten slotte dient het CGVS vast te stellen dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw identiteit en nationaliteit, noch uw beweerdde reisweg zou kunnen staven. Uw identiteitskaart en uw eigen paspoort zou u afgegeven hebben aan de smokkelaar. U hebt weinig ondernomen om uw eigen identiteitsdocumenten terug te krijgen. Het zou volgens u te moeilijk zijn om contact op te nemen met de smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS p.8), hetgeen nog geen reden is om te trachten op een andere manier uw identiteit te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker baseert een enig middel op een schending van de artikelen 48, 48/2 tot en met 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht.

Waar het Commissariaat-generaal van mening is dat verzoeker bescherming zou kunnen krijgen van de Pakistaanse autoriteiten tegen eventuele belagers, merkt verzoeker op dat het feit dat de Pakistaanse autoriteiten zijn klacht hebben aangenomen en dat er zittingen werden gepland aangaande de verdere behandeling van zijn ingediende "FIR" nog niet wil zeggen dat de Pakistaanse autoriteiten hem kunnen beschermen. De aanvallen op sjiïeten door de leden van Sipah-e Sahaba gebeuren nog steeds alhoewel de politie een bescherming biedt. Verzoeker legt bovendien een artikel neer waar uitdrukkelijk wordt gezegd dat het leger de mensen van deze organisaties beschermt en de politie overtuigt om bewijzen niet mede te delen aan de rechtbanken (stuk 7). In ieder geval stelt verzoeker dat indien het Commissariaat-generaal van mening was dat verzoeker een bescherming zou krijgen van de Pakistaanse autoriteiten en de status van vluchteling niet kon erkennen diende zij tenminste aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te geven. Het feit dat verzoeker reeds het slachtoffer is geweest van een ernstige schade, poging door leden van Sipah-e Sahaba om hem te doden en zijn oom gedood is, is een ernstige aanwijzing dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal meent dat zijn verhaal niet geloofwaardig is zonder aan de authenticiteit van de neergelegde documenten te twijfelen omwille van het feit dat hij verklaard zou hebben dat na het incident van 22 september 2011 in Jand dat mensen van de Sipah-e Sahaba samen met de politie bij hem zijn gekomen. Verzoeker heeft dit echter nooit gezegd. Verzoeker heeft gedacht dat indien de politie zou denken dat hij wraak wou nemen voor zijn oom dan zal het ook gelden voor de leden van Sipah-e Sahaba die zelf een keer bij hem zijn gekomen na het incident van 22 september 2011. Waar hem voorts nog wordt verweten geen documenten neer te leggen merkt verzoeker op dat hij de dag van de feiten gevlucht is en geen documenten heeft kunnen verzamelen.

Wat betreft zijn vluchtroute en nationaliteit herhaalt verzoeker dat hij gereisd heeft met een smokkelaar zodat het totaal aannemelijk is dat hij met een paspoort reist zonder te weten onder welke naam hij reist en met welke geboortegegevens. Wat zijn nationaliteit betreft merkt verzoeker op dat nergens uit het dossier blijkt of verzoeker werd ondervraagd over feitelijke kennis van het land van zijn nationaliteit. Verzoeker geeft voorts aan dat hem door het Commissariaat-generaal zelfs niet een minimum termijn om zijn familie te contacteren om documenten bij te brengen, werd gegeven. Zo werd hij op 18 november 2011 ondervraagd en de beslissing werd genomen op 25 november 2011. Het is uiteraard onmogelijk voor verzoeker documenten die zijn identiteit bewijzen van zijn land van herkomst te laten komen binnen zo'n korte termijn.

2.2. Verzoeker voert de schending aan van een reeks wetsbepalingen zonder uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. Uit lezing van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker in wezen de hervorming van de bestreden beslissing vraagt, hij in hoofddorde als vluchteling wenst erkend te worden en hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.3. De asielaanvraag van verzoeker werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan

verzoekers verklaring te worden verdacht van de moord op een persoon van Sipah-e-Sahaba (hierna: SeS), (ii) de Pakistaanse autoriteiten verzoekers klacht van september 2010 ernstig nemen en uit niets blijkt dat verzoeker geen bescherming zou krijgen van de Pakistaanse autoriteiten, (iii) de door verzoeker beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt en (iv) verzoeker geen enkel document kon neerleggen dat zijn identiteit of nationaliteit kon staven.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat, hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure, verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker die in België is aangekomen in november 2010 en door het Commissariaat-generaal werd verhoord in november 2011 heeft bijgevolg ruimschoots de tijd gehad om zijn familie te contacteren teneinde via hen de noodzakelijke identiteitsdocumenten te bekomen. Aangezien verzoeker geen identiteitsdocumenten neerlegt kan evenmin worden nagegaan of zijn identiteit wel degelijk overeenstemt met de identiteit vermeld in de documenten die hij neerlegde. Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg; hij toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Lahore naar Amsterdam. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. De vaststelling bovendien dat verzoeker geen gegevens kan meedelen over het valse paspoort dat hij zou gebruikt hebben doet vermoeden dat verzoeker moedwillig bepaalde informatie achterhoudt. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles op individuele basis plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit. Dat dit zeker het geval is voor passagiers die de Schengenzone binnenkomen; zij worden immers steeds aan strenge controles onderworpen. Dat verzoeker volledig op de smokkelaar vertrouwd is, is geen afdoende verklaring voor zijn gebrek aan kennis over de door hem gebruikte documenten tijdens zijn beweerde vlucht. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

2.5. Voor zover al kan worden aangenomen dat verzoekers identiteit inderdaad overeenstemt met de identiteit die voorkomt op de door hem neergelegde FIR oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep kan doen op de Pakistaanse overheden voor wat betreft zijn problemen met SeS.

In toepassing van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet enkel uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. (VANHEULE, D., Vluchtelingen. Een overzicht, Gent, Mys & Breesch, 1998, p.40). Voormeld artikel 48/5, §2, tweede lid bepaalt dat de bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft.

In casu kan er bijgevolg slechts sprake zijn van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet indien verzoeker kan aantonen dat de overheid geen bescherming kan of wil bieden tegen de leden van de verboden organisatie SeS. Het door verzoeker toegevoegde persbericht doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de bescherming door de Pakistaanse autoriteiten. Verzoekers klacht werd immers door de politie genoteerd en er werden reeds zittingen gepland voor de behandeling ervan. Ook blijkt uit de krantenartikelen dat de politie alles in het werk gesteld heeft om bescherming te bieden in verzoekers dorp na het incident. Verzoeker toont derhalve niet aan dat zijn nationale overheden onwillig zouden zijn hem de nodige bescherming te bieden.

2.6. Verzoekers bewering dat hij nooit gezegd zou hebben dat mensen van de SeS samen met de politie bij hem zijn gekomen vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag van 18 november 2011, p. 11 en 12 blijkt immers het volgende:

“(…)

Wat is er verder gebeurd?

Op 22 september ging ik naar mijn winkel. Vader had me gebeld en zei me dat mensen van SeS me zoeken omwille van ander incident in dorp. Toen vertrok in van de winkel en ging ik naar mijn zus.

Zijn de mensen van SeS naar uw woning in uw dorp geweest?

Ja.

Kwamen zij alleen naar de woning van uw dorp?

De leden van SeS van dorp Jand en de leden van SeS kwamen naar ons huis en ze zeiden dat ik hun persoon vermoord heb aan mijn vader. Vader is oud en hij kon toch niets doen.

Wanneer kwamen zij naar uw woning?

Op 22 september 2010 toen incident plaatsvond.

Waar was u toen?

In mijn winkel in Kharian.

Is er verder nog iets gebeurd?

We werden constant bedreigd en dat ze mij zouden vermoorden waar ze me ook zouden tegenkomen.

Wie kwam er bij u langs op 22 september in uw woning van uw dorp?

Mensen van SeS.

Nog iemand?

Eerste keer mensen van Ses en tweede keer politie en SeS.

(...)”

Terecht merkt de bestreden beslissing bijgevolg op dat het weinig aannemelijk is dat de politie samen met leden van een verboden organisatie naar verzoekers woning zou komen omdat deze leden hem zouden verdenken van moord.

2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker zich voor de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Verzoeker kan evenmin de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet worden toegekend gezien uit de aan deze verweernota toegevoegde Subject Related Briefing ‘Pakistan’ ‘Algemene Veiligheidssituatie’ van 29 oktober 2011 niet blijkt dat er actueel in de provincie Punjab, waarvan verzoeker afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER